

Прекомпоновање локалне власти у Оџацима, малој и недовољно развијеној општини Западnobачког округа, централна је тема којом се већ више од пола године баве заговорници успостављања идентичне власти по вертикали – од републике преко покрајине до општине.

У ствари, Оџаци су, уз још само два изузетка у Војводини, најтврђи орах за проевропски оријентисане политичке странке у којима преовлађује став да једино ако се успостави власт у општини по угледу на ону у Новом Саду и Београду, општина има шансе да напредује. Па се то све чешће предочава грађанима, а до сада је неколико покушаја завршило фијаском. То, да се мора живети по задатим принципима је канда и истина, јер много тога, месецима и годинама, на волшебан начин мимоилази и заобилази ову општину са четрдесетак хиљада становника у којој безмало две деценије власт, на овај или онај начин, чине Српска радикална странка, најчешће у коалицији, са социјалистима. Заговорници идеје о прекомпоновању власти у Оџацима не либе се да примене све могуће методе и мере, не би ли остварили свој наум, сматрајући да је "у рату све дозвољено".

Када већ грађани на изборима нису рекли "оно што је требало" неком врстом договора и разноврсним притисцима намеравају да и овде, као и на десетини других места којекуде по Србији, успоставе демократију! Наравно, демократија се договором ретко, или готово никада, не успоставља, а октроисана демократија гора је од аутократије, па и неких других облика владавине са којима смо се у даљој или ближој прошлости у нашем политичком миљеу сусретали.

Све се ово дешава након мајских избора прошле године. Тада је у општини је створена крхка коалиција. Доминирали су, а слика је и дан данас таква, уосталом као и годинама пре, радикали, а подршку су им дали Социјалистичка партија Србије и странка пензионера – ПУПС. И све док адут није стигао из "центра", и социјалисти и "пензионери" успешно су функционисали и у координацији с радикалима, уз мање или више проблема и успеха, суочени с многобројним екстерним проблемима, одржавали какав-такав курс. И без здушније подршке из државних фондова, а без готово имало страних инвестиција (јер ко уопште долази у Оџаке и ко с радикалима договара улагања и развој?) општина је изборила место (према подацима покрајинских органа) у групи развијенијих, односно, ни по ком основу не спада у категорију недовољно или неразвијених општина у Војводини. Ипак, овде не цветају руже, а све је више радника

који остају без посла, јер транзиција је и овде показала све своје негативне стране, па је однос запослених и радно способних који траже посао готово изједначен, а и пензионера је безмало исто толико – те је све у својеврсној пат позицији.

Лидер демократа у Покрајин, Душан Елезовић, помпезно је најавио више пута да је радикалској власти у Оџацима одзвонило и да за општину долазе бољи дани – као да ће их донети чаробни штапић или мало облапорније захватање у фондове који су мање или више за ову средину годинама били недоступни, или је новац стижао на кашичицу! Најновија најаву дефинитивног одласка радикала с власти у овој најзападнијој општини Западнобачког округа, био је крај априла. Од свега међутим, бар за сада, месец-два касније нема ништа, а највише трпе грађани.

Управо то, али и многе друге појединости, јесу и разлози што се у крилу "пензионера", али и социјалиста у општини све чешће чују дисонантни тонови. А све то доприноси да "стамена" коалиција са Демократском странком (која је уз своје традиционалне коалиционе партнере – носилац "промена" у Оџацима), никако да се успостави.

Актуелна власт месецима вешто успева да избегне све замке, а глас социјалиста, односно једног од њих, Радета Коцића – сада већ бившег социјалисте и тренутно самосталног одборника – никако да припадне Социјалистичкој странци. Социјалисте се у то (добијање тог мандата) уздају, а вероватно и потоњи коалициони партнери, мада је Суду у Сомбору, који је надлежан, рекао своје. На тај начин, одлуком суда, мандат је остао у власништву Радета Коцића.

Истини за вољу, и једна и друга страна као да су свесне чињенице да би се однос снага у општини веома мало променио да се нпр. изнуди привремена управа и да се затим уђе у изборе. Уосталом, својевремени покушај опозиције у општини да се изгласа неповерење актуелном председнику општине Милану Ђуку, иначе и председнику општинске организације СРС, пао је у воду.

Зато у Оџацима већ месецима влада и буквално – пат позиција. Час једна, час друга страна даје неку врсту привидног и привременог кворума, па се мало мало и накратко одржавају крње седнице општинског парламента. Почињу, и на пречац се прекидају због тога што недостаје један глас и нико не жели да у наставку започете седнице да кворум. Недвосмислено је јасно да ова својеврсна пат позиција одговара и једнима и другима. Коначно, недавно је председник оџачких демократа Верољуб Марковић недвосмислено

то потврдио, рекавши да се узда у савест појединих одборника и нада да ће превагнути разум, па ће се избећи принудна управа и нови ванредним избори.

Настојање проевропских снага да по сваку цену дође на власт у овој средини више је него очигледна. Штавише, у време и непосредно пред мајске изборе у општину се, на волшебан начин, из покрајинске касе (која је у рукама Бојана Пајтића, односно Демократске странке, пре свега) слило у општу безмало 200 милиона динара. Било је ту новца за све и свашта, за пројекте који су чамиле у фиокама годинама, за спортске дворане у школама, у забитим селима општине, за путеве, капеле – за, речју – гласове. Међутим, пословични, вероватно инат, житеља Оцака однео је превагу и радикали су однели тесну "мајску" победу. Сачињена је крхка коалиција са Социјалистима и ПУПС-ом и она је и данас актуелна, с тим да је коалиција СПС-ПУПС, иначе, како се овде истиче – чврста и јединствена, покушава да се искобеља из загрљаја радикала и приклони, вољно или не, проевропским снагама. Ово им, међутим, месецима не полази за руком.

За то време општина тавори, социјална слика се погоршава, грађани су без посла, транзициони губитници све чешће куцају на врата социјалних установа и Агенције за приватизацију. Јер, нагомилани проблеми лоше приватизације готово да су нерешиви. Постали су лавиринт из кога се тешко излази, уз чињеницу да је у Војводини свака шеста приватизација укинута, а 14.000 радника остало „ни на небу, ни на земљи“. Део њих је и из ове средине..

Једноставно, демократија је без заштите, угрожава се на највулгарнији начин, отворено и непримереним кампањама, понудама које се граниче са добрим укусом и васпитањем, а рачуна се на кратко памћење грађана који годинама свој глас дају радикалима у највећем постотку.

Кажњавање грађана, а завртање славина фондова, рецимо, и неки други "демократски" методи, није дозвољена работа, штавише она је санкционисана. Право да се одлучи коме ће се поклонити глас неприкосновено је, непреносиво и неотуђиво. Сви они који покушавају да учине нешто друго у неприлици су, јер газе основна начела Устава и права човека и грађанина.

Али, код нас је све могуће, а путеви Господњи су недокучиви, па и да се догоди оно "што се догодити не може", никога не би изненадило.